

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 192/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001 a oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. mája 2009 doručené podanie J. G., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré ústavný súd podľa obsahu posudzoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001 a oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa podnetom z 20. apríla 2009 domáhal, aby verejný ochranca práv prešetril postup Sociálnej poisťovne pri posudzovaní jeho invalidity, ktorý vyústil do rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), zo 4. januára 1999. Týmto rozhodnutím bol sťažovateľovi invalidný dôchodok zmenený na čiastočný invalidný dôchodok. Proti tomuto rozhodnutiu Sociálnej poisťovne podal sťažovateľ opravný prostriedok, o ktorom rozhodol označeným rozsudkom krajský súd a následne po podaní odvolania označeným rozsudkom najvyšší súd. Sťažovateľ namieta, že oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009, ktorým bol jeho podnet odložený, došlo k porušeniu ním označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k označeným rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, *„krajský súd a najvyšší súd spôsobili prietahy v konaní a postupom súdov malo dôjsť aj k porušeniu mojich práv na zákonného sudcu“*.

Sťažnosť v predloženom znení neobsahuje návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ domáha.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001 a oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009.

1. K namietanému porušeniu označených práv oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že verejný ochranca označeným oznámením odložil podnet sťažovateľa, ktorým sa domáhal prešetrenia postupu Sociálnej poisťovne pri posudzovaní jeho invalidity s poukazom na to, že podnet sťažovateľa sa týka veci, o ktorej rozhodol súd, pričom v ďalšom texte poukazuje na skutočnosť, že proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne zo 4. januára 1999, ktorým bol zmenený jeho invalidný dôchodok na čiastočný invalidný dôchodok, podal sťažovateľ opravný prostriedok, o ktorom rozhodol

označeným rozsudkom krajský súd a následne po podaní odvolania označeným rozsudkom najvyšší súd. Verejný ochranca práv odôvodnil svoj záver o odložení podnetu s poukazom na § 3 ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 564/2001 Z. z. o verejnom ochrancovi práv v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom ochrancovi práv“), pričom nad rámec tohto záveru informoval sťažovateľa o tom, že na posudzovanie jeho invalidity sa nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 25/05 nevzťahuje.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 3 ods. 2 zákona o verejnom ochrancovi práv sa pôsobnosť verejného ochrancu práv okrem iného nevzťahuje na súdy s výnimkou orgánov riadenia a správy súdov a dôvodov predpokladajúcich disciplinárne previnenie sudcu.

Podľa § 15 ods. 1 písm. b) zákona o verejnom ochrancovi práv verejný ochranca práv podnet odloží, ak vec, ktorej sa podnet týka, prejednáva súd a nejde o prieťahy v konaní alebo ak už súd vo veci rozhodol.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a priloženej dokumentácie konštatoval, že verejný ochranca práv by svojím postupom pri vybavovaní podnetu sťažovateľa mohol porušiť jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by zásadným spôsobom porušil svoje povinnosti pri vybavovaní jeho podnetu vyplývajúce

mu zo zákona o verejnom ochrancovi práv. V danom prípade ale verejný ochranca práv podľa názoru ústavného súdu pri vybavovaní podnetu sťažovateľa postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o verejnom ochrancovi práv, a preto k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009 o odložení jeho podnetu nemohlo dôjsť.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Z citovaného vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa na postup verejného ochrancu práv pri vybavovaní podnetov fyzických osôb a právnických osôb nevzťahuje, a preto oznámením verejného ochrancu práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto práv sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv oznámením verejného ochrancu

práv sp. zn. 1895/2009 z 5. mája 2009, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 S 110/99 z 31. mája 2001 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 192/01 zo 6. decembra 2001

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd na krajskom súde zistil, že označené rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť 30. januára 2002, pričom sťažovateľ sťažnosť doručil ústavnému súde až 12. mája 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného zistenia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2009

